

گروه موسیقی آوادون

تارا فیروزان

در روزگاری که اقوام گوناگون ایران هر یک با افتخار از زبان، لهجه و موسیقی خود پاسداری می‌کنند، ترانه‌های کهن کرمان سال‌ها در سکوتی ناخواسته فرو رفته بود. سرزمینی که زمانی نغمه‌هایش در کوچه‌ها و زندگی مردمان می‌پیچید، به مرور زمان از صحنه‌ی رسمی موسیقی کنار مانده بود. در میان این خلأ، هیچ گروهی به شکل جدی به بازخوانی و احیای موسیقی کهن کرمان نپرداخت؛ تا آن‌که در سال ۱۳۹۷ گروه **آوادون را تشکیل دادم** و صدای فراموش‌شده‌ی کرمان دوباره به صحنه بازگردانده شد. آوادون از نخستین روز، مأموریتی روشن برای خود تعریف کرد: **احیای موسیقی قدیم کرمان،**

بازآفرینی آن در قالبی امروزی، و بازگرداندن این میراث شنیداری به جایگاه شایسته‌اش.

در سال ۱۳۹۷، گروه آوادون نخستین کنسرت رسمی خود را در کرمان برگزار کرد؛ اجرایی که با استقبال چشمگیر مردم و هنردوستان روبه‌رو شد و پس از چند سال پژوهش و تمرین مداوم، در آبان سال ۱۴۰۴، این گروه با برگزاری **سه شب کنسرت پیاپی** بار دیگر بر روی صحنه می‌رود و موسیقی قدیم کرمان را با بیانی نو به گوش مخاطبان می‌رساند.

آنچه آوادون را از سایر گروه‌های بومی متمایز می‌کند، نگاه پژوهشی و هنرمندانه‌ی آن به ریشه‌های فرهنگی کرمان است. آثار اجراشده توسط گروه، برگرفته از نغمه‌ها و ترانه‌های کهن کرمان هستند؛ اما این آثار به شکلی ساده بازنوازی نشده‌اند، بلکه با دقت، لطافت و نگاه هنری بازآفرینی و تنظیم شده‌اند. بخش بزرگی از قطعات گروه آوادون برگرفته از آثار و نغمه‌های آهنگ‌سازان برجسته‌ی کرمان در دهه‌های گذشته است؛ آثاری که در حافظه‌ی جمعی مردم شهر جا گرفته بودند اما سال‌ها صدایشان

شنیده نمی‌شد. با احترام و عشق به این پیشکسوتان، از آثارشان بهره گرفته‌ام و آن‌ها را با نگاهی نو تنظیم کرده‌ام.

در میان این نام‌ها، می‌توان به آثار بزرگانی چون ایوب دژاکام، احمد رضا مؤید محسنی، رضا ارژنگ، سعادت ارجمند، محمدحسن صفاریان و و شاعرانی چون احمد اسدالاهی و مجردزاده‌ی کرمانی و دیگر چهره‌های ارزشمند شعر و موسیقی کرمان اشاره کرد؛ هنرمندانی که با ذوق و اصالت خود، پایه‌های موسیقی این خطه را بنا نهادند. آثار ایشان برای ما نه گذشته‌ای تمام‌شده، بلکه سرچشمه‌ای زنده برای الهام و آفرینش دوباره بوده‌اند.

به عنوان سرپرست و تنظیم‌کننده‌ی گروه آودون، هر قطعه‌ای را که انتخاب کردم، پیش از هر چیز با درک عمیق اشعار و معنای آن‌ها آغاز کردم. تلاش کرده‌ام که لطافت و حس معنایی اشعار حفظ شود و هر ساز، هر ملودی و هر ریتم، پیامی تازه به مخاطب بدهد.

در عین حال، تنظیم‌ها با وفاداری به روح اصلی موسیقی قدیم این دیار با بیان امروزی درهم آمیخته است؛ به گونه‌ای که شنونده هم طعم اصالت را می‌چشد؛ تا حس کند این قطعات زنده‌اند و هنوز نفس می‌کشند و هم از تازگی رنگ و صدا لذت می‌برد.

تنظیم‌های گروه آوادون، بازنوازی ساده‌ی نغمه‌های کهن کرمان نیست؛ بلکه بازآفرینی تازه و خلاقانه‌ای از موسیقی قدیم است. ریتم‌ها و ملودی‌ها به گونه‌ای تنظیم شده‌اند که گویی هر صدا، واژه‌ای از شعر را بیان می‌کند و در نهایت، روایت واحدی از فرهنگ، زندگی و احساسات مردم کرمان شکل می‌گیرد. موسیقی برای من تنها صدا نیست؛ موسیقی، روایت احساس و زندگی مردم است. هدفم این بوده که نغمه‌های کهن، نه صرفاً بازخوانی شوند، بلکه با بیانی نو، خلاقانه و امروزی به مخاطب عرضه گردند.

آوادون یعنی خلاقیت در چارچوب اصالت؛ یعنی پل زدن میان گذشته و امروز، میان سنت و نگاه نو، میان نغمه‌های کهن و زبان موسیقی امروز.

یکی از ویژگی‌های برجسته‌ی اجراهای آوادون، توجه ویژه به زبان، لهجه و لباس بومی است. اعضای گروه در کنسرت‌ها با پوششی الهام‌گرفته از لباس‌های مردم قدیم کرمان روی صحنه می‌آیند؛

لباس‌هایی با رنگ‌های گرم و خاکی که یادآور کویر و فرهنگ دست‌ساز مردمان این خطه است. این لباس‌ها، در کنار حفظ لهجه‌ی اصیل کرمانی در اشعار و آوازها، نه‌تنها جلوه‌ای بصری زیبا پدید می‌آورند، بلکه فضای فرهنگی اجرا را به واقعیت تاریخی‌اش پیوند می‌زنند.

آوادون صدای دیروز نیست؛ صدای دیروز در امروز است. پژواکی است از ریشه‌ها، از خاک و باد و کویر؛ .

آوادون به‌درستی نشان داده است که **موسیقی قدیم کرمان زنده است**؛ کافی است کسی آن را با عشق و شناخت بنوازد. هر اجرای این گروه، همچون ورق‌زدن صفحه‌ای از تاریخ است؛ تاریخی که با ساز، آواز، و رنگ جان می‌گیرد.

امروز، پس از چند سال فعالیت، آوادون نه تنها به عنوان یک گروه موسیقی بومی، بلکه به عنوان **حرکتی فرهنگی و هویتی** شناخته می‌شود و ثابت کرده است که هیچ فرهنگی کوچک یا فراموش‌شده نیست، اگر کسی باشد که آن را دوباره صدا بزند. آوادون، صدای کرمان است؛ صدای خاک و باد و نخل و کویر.

